

ABDUL GANI HAN

M A K

Jednom u pustinji, dok lovih, nađoh,
Blistava osmijeha, cvijet prelijepi
Priđoh tužno, i uzdahnuh, "Ah! Moj istovrsni
Jesi'! i ti cvijet nesretni iz kose Voljene.
Vitki prsti ne prinose te mehku licu sasma blizu,
Nit' te ljube one usne, nježne, i rumene.

Tihim smijehom, cvijet mi odgovori: "Ne gubi nadu!
Ovu pustoš, napustio ne bih za vrtove Irana,
Usamljenik ja sam ovdje, a legije eno tamo,
Usred ove pustoline, ja ostajem sam po strani
U pustinji ovoj sivoj, Božanskog svjetla blistav plamen
Ljepote tiha pjesma, čudo sa nebesa.

U tvom vrtu na tisuće je cvjetova poput mene
Kapljice bez imena u bezimenu moru.
Ni ti, u svojoj pustoši, ne osjećaj se napuštenim,
Da te gleda, na kraju će, stići ljuti Gani Han.

Abdul Ghani Khan (1914-1996)